

Warszawa, dnia 21 lutego 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1432/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Beata Tymoszków

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Natalia Szewczak

4. przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 21 lutego 2023 r.

**5. sprawy K. Ż. (1) syna M. i B., ur. (...)
w O.**

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

9. z dnia 7 października 2021 r. sygn. akt II K 540/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

11.- z opisu czynu eliminuje stwierdzenie, iż oskarżony dopuścił się go „będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie sygn. II K 824/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości” i przyjmując za podstawę skazania i wymiaru kary art. 178a § 1 k.k. orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do 5 (pięciu) miesięcy;

12.- za podstawę rozstrzygnięcia z punktu 2 o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przyjmuje art. 42 § 2 kk i zakaz ten orzeka na okres lat 4 (czterech);

13.- wysokość świadczenia pieniężnego orzeczonego w punkcie 3 ustala na kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

14.II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

15.III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

16.IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1432/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 07 października 2021r. , sygn. akt II K 540/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.		Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany	karta karna	336-337
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

1.	Karta karna	dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do uprzedniej karalności oskarżonego	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego		
	o.1.naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy , a mianowicie:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

**o.2.- art. 7
k.p.k. poprzez
dokonanie przez
sąd dowolnej, a
nie swobodnej
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego i
niewzięciu pod
uwagę
okoliczności, że
w dniu 11
sierpnia 2018r.
od momentu
zatrzymania
oskarżonego do
momentu
pobrania mu
krwi upłynął
znaczny okres
czasu (11,5
godziny) , a więc
oskarżony nie
został poddany
badaniom
bezpośrednio po
wyjściu z
pojazdu, a tym
samym nie
zostało
udowodnione, iż
w momencie
prowadzenia
samochodu
znajdował się on
pod wpływem
środków
odurzających**

- art. 4 k.p.k., art. 5 §
2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
przez sąd dowolnej a
nie swobodnej oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego i

	<p>niewwzględnienie wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości na jego korzyść – poprzez uznanie, iż opinia biegłej z zakresu toksykologii – A. S. nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż biegła nie mogła ustalić czasu zażywania przez oskarżonego amfetaminy, podczas gdy z tego względu nie jest możliwe potwierdzenie, iż w czasie prowadzenia pojazdu oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego i okoliczność ta powinna być poczytana na jego korzyść, co w konsekwencji powinno prowadzić do jego uniewinnienia</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja była bezzasadna.</p> <p>Na wstępie należy przypomnieć, że dokonując oceny materiału dowodowego, sąd czyni to w</p>				

sposób swobodny, zaś granice tej swobody określone są regułami określonymi w art. 7 k.p.k. Zatem, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, a następnie stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, zaś wniosek końcowy tyczący odpowiedzialności karnej oskarżonego wprowadzony zostaje na podstawie logicznego rozumowania, uwzględniającego równocześnie wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Dla podważenia owego przekonania oraz ostatecznego wyniku rozumowania sądu nie jest wystarczające samo

zanegowanie ich przez skarżącego, sprowadzające się do kwestionowania oceny dowodów i w to miejsce subiektywnego twierdzenia o potrzebie obdarzenia wiarą innych dowodów czy też przedstawiania własnej wersji zdarzeń. Dla skuteczności środka odwoławczego niezbędne jest bowiem wykazanie, mające oparcie w materiale dowodowym, że sąd orzekający dopuścił się konkretnych uchybień przy analizie poszczególnych dowodów albo też, że rozumowanie sądu było nieracjonalne, sprzeczne z regułami określonymi w art. 7

Trzeba też podkreślić, że zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. nie może być stawiany łącznie z obrazą art. 7 k.p.k., a to z tego powodu, iż naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone

dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie równo-prawne wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedając się usunąć wątpliwości, niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2022 r. sygn. II KK 263/22). Stąd też drugi z zarzutów podniesionych przez skarżącego, sprowadzający się nadto do zgłaszania własnych wątpliwości, a nie koncentrujący się na wątpliwościach sądu I instancji, już choćby z powodów formalnych był bezzasadny.

Przenosząc uwagi te na grunt sprawy niniejszej należy stwierdzić, że argumentacja zawarta w apelacji jest niczym innym jak polemiką ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, prezentacją własnego przekonania skarżącego, które omija dowody

zawierające treści niekorzystne dla oskarżonego. W istocie bowiem sprowadza się ona do skupienia uwagi tylko na opinii biegłej z zakresu toksykologii, bez należytego uwzględnienia – jak to uczynił Sąd – pozostałego materiału dowodowego.

Przypomnieć wobec tego trzeba, że oskarżony został zatrzymany dlatego, że na widok radiowozu zaczął uciekać i kierując samochodem – uderzył w inny pojazd. Po zatrzymaniu z samochodu wysiadły trzy osoby, które uciekały, ale były przez cały czas w zasięgu wzroku interweniujących policjantów.

Oskarżony został ujęty niemal natychmiast – pięć metrów od pojazdu, gdyż on był kierującym. Żaden z policjantów nie podawał, aby po wyjściu z samochodu oskarżony cokolwiek rozpakowywał i wkładał do ust. Jak słusznie stwierdził sąd meriti – uwzględniając

dynamikę zajścia, byłoby to w podanych realiach po prostu niemożliwe.

Przy osobie oskarżonego ujawniono środki odurzające i substancję psychotropowe, do posiadania których sam przyznał się policjantom. Ma rację Sąd również i w tym, że całkowicie nieracjonalne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym (pomijając, że w realiach sprawy – fizycznie niemożliwe) byłoby przyjmowanie przez oskarżonego substancji uzyskanej od obcego mężczyzny, nieznanego oskarżonemu, a zatem potencjalnie groźnej dla jego stanu zdrowia w sytuacji, gdy zdawał on sobie sprawę z odpowiedzialności za posiadanie przy sobie wymienionych wyżej narkotyków dużo większej ilości. Co więcej – oskarżony był uprzednio karany i miał świadomość tego, że zapewne będzie w takiej sytuacji poddany badaniu krwi, a

stwierdzenie w niej zawartości środka odurzającego wpłynęło negatywnie na jego odpowiedzialność karną, pogorszyło jego sytuację. Przede wszystkim jednak, co całkowicie pomija autor apelacji, a co trafnie akcentował Sąd – podczas pierwszego przesłuchania, mającego miejsce w dniu 12 sierpnia 2018 o godz. 14,00 (czyli po ponad 24 godzinach od pobrania krwi od oskarżonego), K. Ż. (2) wyjaśnił, że sam podał policjantom fakt posiadania przy sobie narkotyków oraz fakt zażycia amfetaminy przed rozpoczęciem jazdy. Jednocześnie nie wskazywał, aby w ogóle lub dodatkowo przyjął jakąkolwiek inną substancję po wyjściu z samochodu. To, że interweniujący policjant takiej rozmowy czy też takiej informacji nie kojarzył, nie podważa wiarygodności owych wyjaśnień. Stwierdzenie K. Ż., że „zażywał amfetaminę” mogło bowiem być wówczas poczytane jako tłumaczenie

się oskarżonego z faktu jej posiadania niejako „na własny użytek”, zwłaszcza, że z tego właśnie powodu został on zatrzymany (k. 268)

W świetle powyższego chybiony jest pogląd obrońcy, jakoby treść wspomnianej opinii toksykologicznej powinna mieć w niniejszej sprawie decydujące znaczenie, a zwłaszcza, by rodziła ona wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Ze wszystkich zgromadzonych dowodów (w tym – pierwszych wyjaśnień oskarżonego) wynika, że miał on zażyć amfetaminę PRZED jazdą samochodem (nie wiadomo, na ile wcześniej), zaś z kolejnych jego wyjaśnień – że stało się to po wyjściu z pojazdu, w trakcie ucieczki przed policjantami. Zatem wynikająca z obu wersji zdarzeń różnica czasu może wynosić równie dobrze kilka godzin lub godzinę. Skoro biologiczny okres półtrwania amfetaminy trwa od

ok. 5 godzin do 30, a pobranie krwi od oskarżonego nastąpiło po 11 – 12 godzinach od czasu jego zatrzymania, to w pełni zrozumiałym jest, że biegła nie była w stanie określić, czy oskarżony zażył amfetaminę godzinę – dwie wcześniej lub w dłuższym przedziale czasowym. Oba te momenty mieściły się bowiem w zakreślonym czasie do 30 godzin. Stąd też dla ustalenia owej okoliczności opinia biegłej istotnie była nieprzydatna, a pozostałe dowody uznane za wiarygodne nie rodziły wątpliwości opisanych w art. 5 § 2 k.p.k.

Wniosek

Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Skoro nie zaistniały ujemne przesłanki

<p>procesowe określone w art. 17 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k., to w świetle art. 414 § 1 k.p.k. brak było podstaw do wydania wyroku uniewinniającego</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Zgodnie z art. 440 k.p.k. jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego (...). Rażąca niesprawiedliwość wyroku polega m.in. na skazaniu oskarżonego za przestępstwo zagrożone surowszą karą, pomimo braku znamion wpływających na możliwość potraktowania jego zachowania jako kwalifikowaną postać typu podstawowego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie występku z art. 178 a § 1 i 4 k.k. wskazując, że K. Ż. (2) występkę z paragrafu 1 tegoż przepisu dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (II K 824/12) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Ustalenie to było błędne.

Wprawdzie w aktualnej karcie karnej oskarżonego skazanie owo figuruje, ale informacje zawarte w tym dokumencie nie mogą zastąpić samodzielnej oceny dokonywanej przez sąd orzekający, a dotyczącej istnienia wszelkich ustawowych znamion czynu (także – powodujących surowszą odpowiedzialność karną). Z odpisu wspomnianego wyroku znajdującego się na karcie 276 akt sprawy wynika, że uprawomocnił się

on w dniu 13 listopada 2012r., a wymierzono nim karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 (dwóch) lat, przy czym nie zarządzono wykonania tej kary. Oznacza to, że okres próby oraz następne 6 miesięcy po nim upłynęły z dniem 13 maja 2015r.

Do dnia 1 lipca 2015r. przepis art. 76 § 1 i 2 k.k. przewidywał, iż zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, przy czym jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę lub środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania.

Ówczesny przepis stanowił zatem lex specialis wobec art. 108 k.k., a jednocześnie był przepisem „względniejszym” dla oskarżonego (art. 4 § 1 k.k.).

Z danych Krajowego Rejestru Karnego wynika zaś, że karę grzywny oskarżony wykonał w dniu 28 stycznia 2014r. Oznacza to, że zatarcie skazania tym wyrokiem nastąpiło wobec K. Ż. (2) z mocy prawa w dniu 13 maja 2015r., a więc jeszcze przed nowelizacją ustawy – Kodeks Karny, wprowadzającą do art. 76 k.k. wprost zasadę stosowania art. 108 k.k. Jak bowiem wskazał ; nie dotyczy to środka karnego Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 grudnia 2017 r.

(sygn. III KK 477/17) zasada wyrażona w przepisie art. 108 k.k. nie rozciągała się na skazanie z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż przepis art. 76 § 1 k.k. jest przepisem szczególnym w stosunku do ogólnych rozwiązań zawartych w rozdziale XII Kodeksu karnego. Jeżeli więc w okresie wskazanym w art. 76 § 1 k.k. nie doszło do

zarządzenia wykonania kary, to nawet popełnienie w okresie próby nowego przestępstwa pozostanie bez wpływu na zatarcie skazania, stosownie do treści art. 76 § 1 i 2 k.k.

Stąd też należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z jego opisu stosownego fragmentu i przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia o uznaniu oskarżonego za winnego i wymiaru kary art. 178 a § 1 k.k.

Konsekwencją tej zmiany były też odmienne (łagodniejsze) orzeczenia co do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego, które – co do zasady – mają charakter obligatoryjny

5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku**

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Rozstrzygnięcie co do winy,			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Niezasadność apelacji nie mogła prowadzić do jej uwzględnienia			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Zasądzenie wynagrodzenia na rzecz obrońcy Zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych	W postępowaniu odwoławczym oskarżony reprezentowany był przez obrońcę z urzędu, dlatego też , na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z dnia 18 października 2016 r. poz. 1714) należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. stosowną kwotę tytułem nieopłaconej	

pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Stosownie do treści art. 624 kpk, Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że ze względu na sytuację osobistą oskarżonego, stan majątkowy i konieczność odbycia kary obciążenie go kosztami sądowymi nie byłoby celowe.

7. **PODPIS**

SSO Beata
Tymoszków

1.11. **Granice
zaskarżenia**

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana